

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

III. Iac. Sadoletvs Episc. Carp. Ioanni Bellaio S.R.E. Cardinali S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

te depulso morbi periculo, tuam pristinam valetudinem recuperasse, vehementer lætor: neque me meam sperare propinquam iam salutem, quam te tuam adeptum esse iucundius mihi est. Verum de his hæcenus. Ego & tibi & Langeo fratri tuo pro vestris singularibus officiis maximas gratias ago: & par vobis studium, similemque voluntatem polliceor. Quod autem est fidelis veræque amicitia proprium, ut nunquam vestrorum exeat mihi ex animo memoria meritorum: id ita prestabo, ut vos nobis eiusmodi studia amorisque indicia tribuisse ne vnam ponit. Valete. Carpentoracti, X. Calend. April. M. D. XXXII.

III.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP. IO-
anni Bellaio S. R. E. Cardinali S. P. D.

Nihil quidem ad me nouum, sed tamen & optatum semper, & gratum ex vrbe rediens attulit Paulus, cum de tua erga presentem se, meque absentem humanitate, beneuolentia, comitateque, plurima commemorauit. Quæ ego audiens, micaque vetera & perpetua studia erga te, & fratres tuos, animo recogitans, facile mihi persuadebam, quod tantum vobis honoris semper atque obseruantia tribuissem, quod tantum vos adamassem, omnibusque meis officiis vestram præcipue familiam ex omni Gallica nobilitate fuissem profecutus, positam à me operam perbene, idque iudicium, quod de vobis fecissem, non tam vobis laudi, quam mihi ipsi ornamento esse intelligebam. Fortes enim viros, & liberales, eisdemque magni animi, etiam consilij, tum autem omnibus artibus ingenius egregie institutos, florentes gratia, honore, nobilitate, cum amare ceppi, non solum saui illorum virtutibus, sed meæ quoque laudi consului: cum ex eorum amicitia factus ipse sum honestior. Neque hoc tamen malitiosè spectauit, ut ad meum commodum ista reuocarem: sed verò vestri memores, vestra virtus, vestra dignitas ad singulare quoddam de vobis iudicium adduxit. Et si (quod cum pudore quodam loquor) eos ex tua beneuolentia fructus percipio, ut quasi hoc ipsum antè prouidisse & spectasse quodammodo videar: ut quod egisti proximè in altero illo fratris mei filio, quem in clientelam & domum tuam receptum, non solum opibus sustentas, quod ipsum per se magnum est: sed & (quo nullum signum amoris nobis illustrius præbere potuisti) consilium ipse dedisti Paulo, autorque fuisi, ut eum potissimum familiaritate tua deuinciret: quò mores adolescentis, qui videbantur esse inconstantiores, tuæ grauitatis nutu coercerentur. Hæc res, etsi præter animi mei sententiam sic acta est (ego enim aliam quan-

am vice rationem adolescenti ipsi prescriperam) tamen postquam ista tibi ferebat, tua gravissima intercessit autoritas, debeo cessare, nihil non optimo a vobis factum esse consilio. Tantum a Deo peto, ut adolescens, quem ego certe diligo, dignum se hoc beneficio, & insigni humanitate prebeat. Quod autem ego plurimum facio, quodque mihi ad legitimum animi, & ad voluntatem maximum est, habere tam illustre monumentum tui erga me amoris, de eo tibi optime atque amplissime Bellai, tantas habeo agoque gratias, quantas maximas & animus meus capere, & lingua verbis proferre ac nuncupare potest. Sed tu fortasse hos vocabulorum sonitus non postulas, animum meum requiris: quem tibi semper deditissimum, quotidie etiam magis magisque constitutum atque obligatum habiturus es. Qui quidem ita tuus est, ut sine te, & sine dulcissima recordatione tui, necum nunquam esse possit. Eum ego necum vna, cumque omnibus meis, qui omnes tui sunt, dedo tibi atque trado: teque oro, ut eam istam voluntatem erga me, quae est mihi rerum omnium charissima, conserues & tueare. Fratrisque mei filium, etate etiam aene & moribus adolescentem, ita tibi commendatum habere, si se dignum patrocinio tuo praeberit. Vale. III. Id. Martij, M. D. XXXVI.

IV.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT.

Antonio Prato, Episcopo Senonensi, S. R. E. Cardinali S. P. D.

Quo tempore Romam a summo Pontifice ex mea Ecclesia evocatus accesseram, ea conditione eram profectus, ut consensu rebus mei muneris (eram enim illi a consiliis, ut tu scis) liceret mihi ad meam Ecclesiam reverti, & in ea diu iam debeat, & super inchoatum Deo omnipotenti famularum impenderet. Quod & postea feci optima Pontificis voluntate, ita apto tempore atque opportuno, ut facile appareret iusta & recta cupientibus libenter Deum opem ferre. Viginti enim diebus ipsis ante sum elapsus, quam illa clades, horribilisque calamitas urbi Romae incidere. Qua etsi mea quoque fortuna omnes dissipare fecerat: salus tamen mea, & libertas, mihi incolumis retenta est. Maxime causa dolendum mihi non fuit, neque enim admodum sum iactura rei familiaris commotus, alienam autem vicem quin dolerem humanitatis causa facere non potui. Grauius tamen morore & acerbissimis animi angoribus ex multorum amicissimorum, ac summi precipue Pontificis incommodis